

Тішся цвітом, що розцвівся,
Тішся кожним днем погоди,
Парубком, що залюбився
І, мов королевич, ходить,
Дівчиною, що зарання
Чаром впилася кохання,
Кожним, кожним личком ясним
Радуйся, мов щастям власним.

Наше небо — дощ, морози,
Мало літа, сонця мало,
Зак старі обсохнуть сльози —
Вже нове нещастя впало,
Зак одна біда скінчиться —
Друга край порога в'ється.
Хоч не маєш щастя свого,
Тішся, радуйся з чужого.

Де не глянеш — там і тутки —
Всюди клопіт, всюди смутки;
Доокола, наче море,
Розлилося людське горе,
А на морі шум на хвилі,
Веселіші, ясні хвилі.
Тішся ними! — бо без щастя
Пощо нам життя придасться?!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Із записної книжки»](#);